

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: D. M. L.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, bytem „X“, t.č. ZZC Bělá-Jezová, Bělá pod Bezdězem, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.7.2012, č.j. KRPU-160175-13/ČJ-2012-040026-SV,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.7.2012, č.j. KRPU-160175-13/ČJ-2012-040026-SV, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 40 dnů od okamžiku omezení svobody.

V žalobě uvedl, že rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné, v hrubém rozporu nejen s právními předpisy, ale i s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Správní orgán se nedostatečně zabýval otázkou zákonnosti vedení účastníka řízení v evidenci nežádoucích osob, jakkoliv je to jeho povinností dle § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Na základě rozhodnutí o správním vyhoštění s nabytím právní moci dne 14.8.2008, č.j. SCPP-521-17/OV-III-2007, byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob do 30.10.2012, a to s ohledem na výrok rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, Praha, ze dne 11.8.2008, č.j. CPR-5145-1/ČJ-2008-9CPR-V227, kde je výslovně uvedeno, že dle § 99 odst. 2 správního řádu se určuje, že účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nastávají od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, kterým je rozhodnutí PČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie, oddělení cizinecké policie Frýdek – Místek ze dne 25.5.2004, č.j. SCPP-886/OV-III-2004, které nabylo právní moci dne 1.6.2004. Z tohoto důvodu doba stanovená pro správní vyhoštění uplynula dne 1.6.2009. Žalobce tak nemůže mařit rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť neexistuje žádné platné rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobou napadené rozhodnutí nijak nezohlednilo, že není možné prodlužovat dobu správního vyhoštění o další tři roky a ponechat žalobce v evidenci nežádoucích osob. Na podporu své argumentace odkázal žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 59/2009-102, č.j. 9 As 131/2011-50 a rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 11 Ca 156/2008-129. Z ustanovení § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že pokud uplynula doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, je třeba takovou osobu z evidence nežádoucích osob neprodleně vyřadit. V daném případě je nutno konstatovat, že rozhodnutí o správním vyhoštění pozbylo platnosti dne 1.6.2009 a nemůže tak být dán zákonný důvod podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy že žalobce nevycestoval v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, stejně tak nemohl být naplněn důvod podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť jeho vedení v evidenci nežádoucích osob je nezákonné. Neexistuje tak žádný zákonný důvod pro zajištění žalobce. Obvyklé tvrzení správních orgánů, že se doba po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území přerušuje, např. v důsledku řízení o udělení mezinárodní ochrany, je tvrzením nezákonným a v přímém rozporu s judikaturou Městského soudu v Praze i Nejvyššího správního soudu. Doba po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území není přímo spojena s vykonatelností, což znamená, že nevykonatelnost nemá vliv na běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Žalovaný se vůbec nezabýval náhradními instituty zajištění ve smyslu ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, přičemž jeho konstatování, že by přijetí takových záruk bylo nedostatečné je zcela nepřezkoumatelné. Žalovaný žádné kroky v této souvislosti neprovedl a je zřejmé, že o možnosti uložení těchto opatření vážně neuvažoval. V této souvislosti odkázal žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 5/2010, které poukazuje na mimořádnost zajištění cizince. Neoprávněný pobyt či vstup na území České republiky, resp. zahájení řízení o vyhoštění je pouze základním předpokladem pro úvahu o zajištění cizince. Žalobce spolupracoval s pracovníky správního orgánu, řízení nijak komplikoval, sám se dobrovolně ke správnímu orgánu dostavoval, nesnažil se prezentovat jinou identitu, sdělil svoji řádnou adresu, je účastníkem řízení o trvalý pobyt a v minulosti i účastníkem o pobyt přechodný a dlouhodobý.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Poukázal na to, že žalobce je prokazatelně starší 15 let, bylo mu dne 11.7.2012 doručeno oznámení o zahájení správního vyhoštění a bylo pravomocně o správním vyhoštění žalobce dříve rozhodnuto. Nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť žalobce opakovaně na území ČR i schengenského prostoru pobýval bez víza, a to

v období od 15.5.2004 do 25.5.2004, od 13.11.2010 do 15.11.2010 a od 15.5.2012 do 10.7.2012, přesto, že mu bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění. Současně mu byl celkem v 9 případech udělen výjezdní příkaz, který však nerespektoval a z území nevycestoval. Svým opakovaným porušování právních předpisů dal žalobce jednoznačně najevo, že platné právní předpisy nehodlá dodržovat a tudíž je zde důvodná obava, že by nedodržoval ani uložená zvláštní opatření. Nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, spatřuje žalobce v tom, že žalobce nerespektoval předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. SCPP-521-17/OV-III-2007, opakovaně neoprávněně pobýval na území České republiky a nevycestoval z území ve stanovených lhůtách výjezdními příkazy. Dále je žalobce evidován v informačním systému smluvních států jako osoba, která má platný zákaz vstupu pro území členských států EU, a to na základě rozhodnutí č.j. SCPP-521-17/OV-III-2007. Podle § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců policie z evidence nežádoucích osob cizince vyřadí, jestliže bylo pravomocné rozhodnutí správního orgánu vykonáno. Nevykonatelnost rozhodnutí je však dle žalovaného založena z důvodu řízení ve věci mezinárodní ochrany v § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a v případě podání žaloby k soudu podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Do evidence nežádoucích osob byl žalobce zařazen na základě pravomocného rozhodnutí ze dne 11.8.2008 pod č.j. CPR-5145/ČJ-2008-9CPR-V227, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění v rámci obnoveného řízení ze dne 19.2.2008, č.j. SCPP-521-14/OV-III-2007, přičemž doba správního vyhoštění byla stanovena v délce 5 let a je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Účinky rozhodnutí o správním vyhoštění byly stanoveny k 1.6.2004. Žalovaný zastává názor, že řízení ve věci mezinárodní ochrany a po dobu řízení o žalobě se staví doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky. Tento právní názor je v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu prezentovaného v rozhodnutích vedených pod sp. zn. 1 As 106/2010 a 8 As 59/2011. Zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob je v současné době v souladu se zákonem. Z těchto důvodů navrhl žalovaný žalobu zamítnout.

Právní zástupce žalobce při jednání uvedl, že zajistit cizince lze pouze za určitých podmínek, mezi které patří, že se vede řízení o správním vyhoštění a lze důvodně předpokládat, že bude uloženo správní vyhoštění. S žalobcem bylo již dříve řízení o správním vyhoštění vedeno, avšak bylo zastaveno. Řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno z důvodu neoprávněného pobytu, avšak žalobce podal žádost o trvalý pobyt a jednal v dobré víře, že se legálně může zdržovat na území České republiky. Dále uvedl, že s ohledem na rodinný stav žalobce mu nebude možno správní vyhoštění uložit. Žalobce nezavdal příčinu k úvahám o tom, že by nerespektoval, mařil nebo ztěžoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Delší dobu pobývá na své adrese se svou rodinou, která je žalovanému známa. Žalobce nevycestoval, neboť vedl řízení o mezinárodní ochraně a řízení o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce byl vždy plně k dispozici žalovanému. Byly mu vydávány výjezdní příkazy, a to opakovaně, avšak nyní je to využíváno proti němu. K institutu zajištění je nutno přistupovat restriktivně a v daném případě nebylo nezbytné tohoto institutu využít. Ve věci žalobce by postačilo uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se dostatečně v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval možností uložení zvláštního opatření a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné v této části. Rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo v době zajištění platné, a proto zajištění není oprávněné. Žalovaný věděl, že jeho postup není legitimní, neboť věc posouzení platnosti a vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění byla postoupena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Zajištění je v daném případě nepřiměřené, neboť žalobce žádal o trvalý pobyt, který by

mu byl jistě udělen, kdyby nebyl evidován v evidenci nežádoucích osob. O vyřazení z této evidence opakovaně žalobce žádal. Tím, že žalovaný svázal dobu platnosti rozhodnutí s vykonatelností rozhodnutí, postupoval v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, nepochybně v rozporu se zněním účinném ke dni vydání původního rozhodnutí v roce 2004. Žalobce má na území České republiky manželku, která podniká a nemohla by tak žalobce následovat v případě jeho vycestování. Žalobce dlouhodobě žije na území České republiky a neměl vážnější problémy se zákonem. V původním rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo postupováno tak, že by byla platnost svázána s vykonatelností, resp. žalovanému takto postupovat neumožňovala ani tehdy platná právní úprava. Žalovaný tak neměl možnost postupovat ani v obnoveném řízení. Za nepřezkoumatelné považuje napadené rozhodnutí i v otázce přiměřenosti, neboť nebyly zkoumány konkrétní vazby žalobce, zda je jeho vycestování možné a zda by ho mohla následovat jeho rodina. Argumentace žalovaného uvedená v odůvodnění se vztahuje spíše ke správnímu vyhoštění než k zajištění a neužití zvláštního opatření nebylo dostatečně odůvodněno.

Pověřený pracovník žalovaného při jednání uvedl, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 2004, na které vstoupil bez platného cestovního dokladu a bez víza, přičemž uvedl jinou identitu. Žalobce uzavřel účelové manželství s občankou České republiky a u jejího syna je veden jako otec matriční, na kterého přispívá pouze výživné. Dále uzavřel sňatek s občankou Vietnamu v době, kdy věděl, že má uloženo správní vyhoštění a tak s touto skutečností měli být oba srozuměni. Přiměřeností, resp. rodinným stavem žalobce se v napadeném rozhodnutí žalovaným dostatečně zabýval. Na žalobce se nepohlíží jako na osobu svázanou s občany České republiky, neboť jejich vztah je pouze formální. I když byla dvě další řízení o správním vyhoštění zastavena, nelze předpokládat, že tak skončí i toto řízení. K zajištění žalobce vedla jeho neochota opustit územní České republiky, kde neměl kromě strpení z důvodu vedených řízení, nikdy legální pobyt. Lze mít důvodně za to, že trvalý pobyt by žalobci nebyl a neměl být udělen. Dle právního názoru žalovaného má tento za to, že může navázat dobu platnosti na vykonatelnost rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je povinen přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s., avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Na jedné straně je rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění vydáváno v časové tísni, na druhou stranu je omezením osobní svobody, a proto musí být řádně a konkrétně zdůvodněno (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6.1.2006, 7 Ca 209/2005, č. 855/2006 Sb.NSS). Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečné zdůvodnění zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území

podle § 123b zákona o pobytu cizinců. S touto námitkou se soud neztotožňuje a považuje ji za nedůvodnou.

Dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců platí, že policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Z uvedeného ustanovení tedy vyplývá, že jednou z podmínek, které musejí být splněny, aby mohl být cizinec zajištěn za účelem správního vyhoštění, je mimo jiné i skutečnost, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. V případě, že žalovaný nevyjádří ve svém rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 1. 1. 2011, z jakého důvodu nelze použít zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b téhož zákona, jedná se o vadu rozhodnutí.

Zvláštním opatřením za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území.

Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že se žalovaný úvahami o možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování zabýval. Na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedl, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce opakovaně pobýval na území České republiky (schengenského prostoru) v době od 15.5.2004 do 25.5.2004 neoprávněně bez cestovního dokladu i bez víza, ačkoli k tomu nebyl oprávněn, a v období od 15.5.2012 do 10.7.2012 bez víza, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Dále, že nevycestoval v době stanovené mu v rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. SCPP-521-17/OV-III-2007, a to ve lhůtě 30 dnů. Nakonec je uvedeno, že žalobce nepodnikl žádné kroky k dobrovolnému vycestování z území České republiky, ačkoli mu to bylo umožněno vydáním celkem 9 výjezdních příkazů. Na základě těchto skutečností žalovaný uzavřel, že nedodržováním právních předpisů dal žalobce najevo, že platné právní předpisy nehodlá dodržovat a tudíž je zde důvodná obava, že by nedodržoval ani uložená opatření.

Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rozvedl úvahy a důvody, které jej vedly k závěru o nemožnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Dle soudu napadené rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti tak, jak je normuje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Následně se soud zabýval otázkou, zda v daném konkrétním případě existovaly důvody pro rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění.

Z ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že musí být splněny kumulativně následující podmínky:

1. zajišťovanému cizinci již bylo 15 let,
2. zajišťovanému cizinci bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jeho správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie,
3. nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a
4. je splněna některá z podmínek uvedených v citovaném ustanovení pod písmeny a) – e).
Není nutné, aby byly splněny všechny podmínky uvedené pod písmeny a) – e) citovaného ustanovení, nýbrž postačuje, aby společně s podmínkami uvedenými ad 1-3 byla splněna alespoň jedna z podmínek pod písmeny a) - e) citovaného ustanovení.

Soud dospěl k závěru, že podmínky pro zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění byly splněny. Se žalobcem, starším patnácti let, bylo dne 11.7.2012 zahájeno řízení o správním vyhoštění, s čímž byl téhož dne seznámen. Stěžejním ve věci se jeví posouzení toho, zda v době zajištění měl žalobce uloženo správní vyhoštění. Od skutečnosti, zda měl či neměl žalobce platně uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval, se odvíjí důvodnost zahájení dalšího řízení o správním vyhoštění, úvaha o jeho potencionálním maření, i zařazení do evidence nežádoucích osob ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce vstoupil na území České republiky dne 15.5.2004 bez platného cestovního dokladu a víza. Dne 25.5.2004 s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 1.6.2004. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce uvedl v řízení jinou identitu, a to D. V. L., nar. „X“, bylo na základě rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha ze dne 16.5.2007, č.j. SCPP-1280/C-252-2007, řízení o správním vyhoštění obnoveno. Inspektorátem cizinecké policie Mosty u Jablunkova, skupina povolování pobytu Frýdek-Místek bylo v obnoveném řízení vydáno rozhodnutí ze dne 19.2.2008, č.j. SCPP 521-17/OV-III-2007, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a doba po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na 5 let a tato doba je shodná s dobou, kdy je rozhodnutí vykonatelné. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Dne 11.8.2008 bylo vydáno Ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Praha rozhodnutí č.j. CPR-5145-1/ČJ-2008-9CPR-V227, kterým bylo předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění potvrzeno až na změnu v tom, že účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nastávají od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Toto rozhodnutí prošlo následně soudním přezkumem. Dne 26.8.2008 byla k Městskému soudu v Praze podána žaloba proti uvedenému správnímu rozhodnutí, která byla rozsudkem uvedeného soudu ze dne 16.3.2010, č.j. 11 Ca 295/2008-46, který nabyl právní moci dne 13.4.2010, zamítnuta. Kasační stížnost žalobce byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17.5.2012, č.j. 6 As 28/2010-89, rovněž zamítnuta. Jak plyne z karty žalobce, požádal dne 23.5.2004 o mezinárodní ochranu na území České republiky, která mu však nebyla udělena. Toto řízení bylo pravomocně skončeno dne 1.3.2006.

Rozhodnutí ze dne 19.2.2008, č.j. SCPP 521-17/OV-III-2007, ve spojení s rozhodnutím ze dne 11.8.2008, č.j. CPR-5145-1/ČJ-2008-9CPR-V227, tak má být v daném případě rozhodnutím, kterým mělo být dříve žalobci uloženo správní vyhoštění platné a vykonatelné i v době zajištění žalobce. V žalobních námitkách žalobce je zpochybňováno, že pokud rozhodnutí není vykonatelné, se doba po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území České republiky staví.

Uvedenou otázkou se zdejší soud již zabýval ve svých rozsudcích ze dne 11.5.2011, č.j. 15 A 20/2011-41, a ze dne 24.10.2011, č.j. 15 A 62/2011-32, a neshledal žádné důvody k tomu, aby se od své dosavadní judikatury odchýlil.

Zákon o pobytu cizinců ve znění účinném do 23.11.2005 v ustanovení § 118 odst. 1 definoval správní vyhoštění tak, že „doba, po kterou nelze umožnit vstup na území, je stanovena dobou platnosti rozhodnutí“. Judikatura Nejvyššího správního soudu na podkladě této právní úpravy dovodila, že počátek běhu „vyhošťovací“ lhůty je vázán na nabytí platnosti, nikoli na nabytí účinnosti rozhodnutí o správním vyhoštění (viz. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2008, č.j. 4 As 24/2008-77). Novelizací provedenou zákonem č. 428/2005 Sb., která vstoupila v účinnosti dnem 24.11.2005, však byla tato definice změněna tak, že nyní „dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.“

Doktrína obvykle rozlišuje u správních aktů jejich platnost, právní moc, účinnost a vykonatelnost (srov. např. Hendrych, D. a kol. 2006 Správní právo. Obecná část. Praha: C. H. Beck, str. 218 – 228). Teprve účinný správní akt způsobuje zamýšlené právní důsledky. U konstitutivních správních aktů to znamená, že oprávnění přiznaná správním aktem je možné po právu vykonat a uložené povinnosti je nutno plnit. Správní akt, jehož vykonatelnost je odložena, tyto důsledky dosud nezpůsobuje. V případě, že je odložena vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění (například z důvodu podání žaloby proti tomuto rozhodnutí), není nutno plnit uloženou povinnost opustit území České republiky. Stejně tak však nemůže nastat ani právní následek další části výroku rozhodnutí správního orgánu, v němž je určena doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Odložením vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění dochází k zastavení běhu „vyhošťovací“ lhůty. Tento právní názor vyjádřil 1. senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 2. 2011, č.j. 1 As 106/2010-74. Nejvyšší správní soud dále v předmětném usnesení konstatoval, že „*tak je tomu z povahy věci a není proto nutné vyžadovat na zákonodárce, aby v zákoně výslovně uvedl, že k zastavení běhu doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, v daném případě dochází. Dřívější výklad dospěl k závěru, že k takovému stavění běhu uvedené lhůty nedocházelo, na podkladě výše citované dikce § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Novelizací uvedeného ustanovení však zákonodárce zjevně zamýšlel tento stav změnit (viz důvodová zpráva k zákonu č. 428/2005 Sb.: Podle dosavadní právní úpravy doba, po kterou byl cizinci omezen vstup na území, počíná běžet okamžikem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, tj. ještě za jeho pobytu na území. Tímto způsobem fakticky dochází k neodůvodněnému zkracování doby takového omezení ještě před jeho realizací)*“.

Dřívější právní úprava, respektive výklad, ke kterému vedla, byl z hlediska svých praktických důsledků nelogický. Umožňoval cizinci, jemuž bylo správní vyhoštění uloženo, aby si „vyhošťovací“ dobu přinejmenším zkrátil tím, že činil úkony mající za následek odklad vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše citovaném usnesení „*použijeme-li argument reductione ad absurdum, pak lze tvrdit, že za*

tohoto výkladu nemělo ani smysl ukládat vyhoštění na kratší doby (na rok, možná ani na dva), neboť takto postižený cizinec se vyhoštění mohl jednoduše vyhnout již jen tím, že podal správní žalobu a počkal, až mu uběhla „vyhošťovací“ lhůta. Takový stav byl jistě nežádoucí a zřejmě představoval jeden z motivů výše uvedené novelizace zákona o pobytu cizinců.

Zdejší soud si je vědom, že na předmětnou otázku má zcela opačný názor 8. senát Nejvyššího správního soudu, který svůj právní názor vyjádřil v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 1. 2011, č.j. 8 As 69/2010-163. 8. senát v uvedeném rozsudku nepřisvědčil stěžovateli (Ministerstvu vnitra), že by k naplnění podmínky uplynutí poloviny nebo alespoň tří let z doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, bylo zákonem o pobytu cizinců jednoznačně vázáno na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. že by doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, stanovená v rozhodnutí o správním vyhoštění, byla přerušena po dobu, po kterou nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat.

1. senát Nejvyššího správního soudu v této souvislosti ve svém výše citovaném usnesení uvedl, že je přesvědčen, že běh lhůty, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se na dobu, po kterou nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat, staví. Zdejší soud se s právním názorem 1. senátu Nejvyššího správního soudu ztotožňuje.

Zdejší soud se podrobně seznámil jak s právní argumentací 8. senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřené v jeho rozsudku ze dne 3. 1. 2011, č.j. 8 As 69/2010-163, tak s právní argumentací 1. senátu Nejvyššího správního soudu, vyjádřené v jeho usnesení ze dne 2. 2. 2011, č.j. 1 As 106/2010-74, a přiklání se k právnímu názoru 1. senátu Nejvyššího správního soudu, tj., že běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se staví po dobu, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelné. Jestliže je výkon takového rozhodnutí z určitého důvodu odložen, cizinec nemusí opouštět území České republiky. Sankce vyhoštění tak prozatím nepůsobí, a proto by neměla běžet ani doba této sankce. Pokud by tomu bylo opačně, mýjela by se sankce účinkem.

Soud si je dále vědom i dalšího vývoje judikatury, kdy Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7.3.2012, č.j. 8 As 59/2011, konstatoval, že správní orgán je oprávněn na základě § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území, ve znění účinném od 24.11.2005 do 1.1.2012, určit výrokem rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, i její navázání na dobu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Avšak s tímto názorem se neztotožnil 9. senát Nejvyššího správního soudu, který svým usnesením ze dne 30.5.2012, č.j. 9 As 131/2011-50, předložil věc rozšířenému senátu k rozhodnutí. Po rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zřejmě dojde ke konečnému sjednocení judikatury. Do té doby v zájmu právní jistoty, alespoň u Krajského soudu v Ústí nad Labem, setrvává soud na svém shora prezentovaném názoru.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že v daném konkrétním případě v době zajištění cizince ještě nedošlo k uplynutí lhůty, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, neboť došlo k jejímu stavění v době řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci i v době řízení o soudním přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. V souvislosti s tím, tedy byla splněna zákonná podmínka pro zajištění cizince, že o správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto a toto rozhodnutí v době zajištění bylo vykonatelné. Navíc v době zajištění již proběhl jeho soudní přezkum. Proto také dle názoru soudu nedošlo k pochybení ze strany žalovaného, když žalobce zajistil dle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e), neboť v době vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce

nevystoupal ve stanovené době z území ČR, vydával se za jinou osobu, nevystoupal, ačkoliv mu byly opakovaně vydány výjezdní příkazy, které na základě zákona o pobytu cizinců přímo ukládají povinnost opustit území ČR, a dále pobýval opakovaně na území České republiky bez víza. Současně se soud domnívá, že vzhledem k trvání vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění byl žalobce rovněž zcela v souladu s platnými právními předpisy a skutkovým stavem evidován v informačním systému smluvních států.

Právní zástupce žalobce vznesl při jednání soudu dne 13.8.2012 další námitky neuplatněné v žalobě ohledně zákonnosti a přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jednalo se zejména o tvrzení, že žalovaný nemohl svázat v obnoveném řízení platnost a vykonatelnost rozhodnutí, neboť to právní úprava účinná v roce 2004 neumožňovala či dále namítl, že s ohledem na rodinný stav žalobce nebude možno správní vyhoštění uložit.

Jak již výše soud uvedl, lze podle § 71 odst. 2 s.ř.s. žalobní body rozšiřovat pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být žaloba proti správnímu rozhodnutí podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout. Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11.7.2012 a od následujícího dne počala běžet podle § 40 odst. 1 s.ř.s. lhůta k podání žaloby, která uplynula v pátek dne 10.8.2012. Z výše uvedeného je zřejmé, že nové žalobní body, které právní zástupce žalobce vznesl při jednání dne 13.8.2012 byly soudu předloženy po lhůtě stanovené zákonem a soud se tak jimi nemohl zabývat.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 15.8.2012

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Renata Rilke